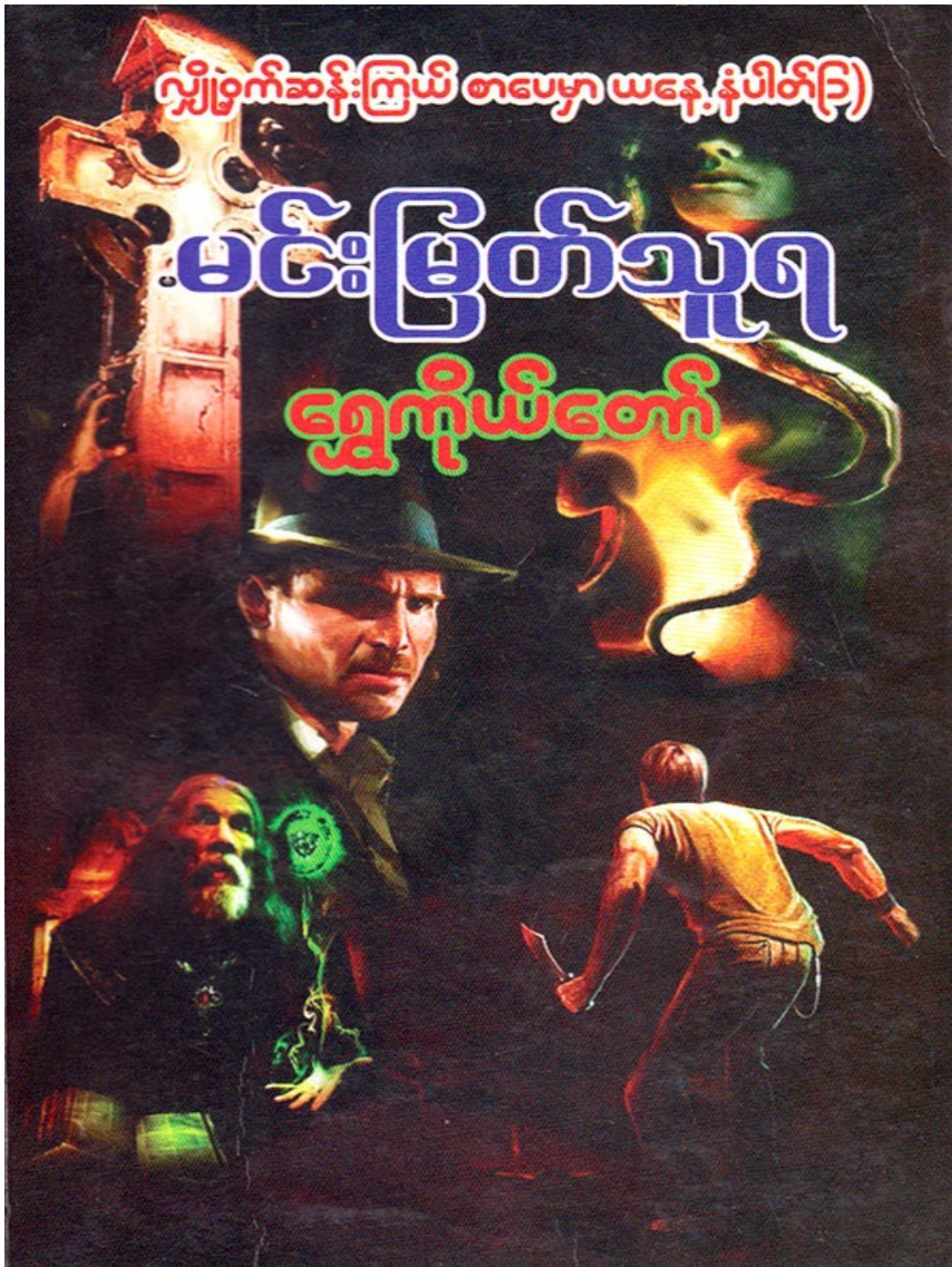

လှိုင်မြတ်ဆန်းကြွယ် စာပေမှာ ယနေ့နံပါတ်(၁)

မင်းမြတ်သူရ

ရွှေကိုယ်တော်

အခန်း (၁)

ကြာညိုဟာ ကုန်ရထားကြီးနဲ့ လိုက်ပါလာရင်း သူမရဲ့ခရီးဟာ ဦးတည်ရာမဲ့နေသလို ခံစားရတယ်။ ကုန်ရထားကြီးဟာတရွေ့ရွေ့ထွက်ခွါလာပြီး တစ်ဘူတာပြီး တစ်ဘူတာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဘူတာ တစ်ဘူတာ အရောက်မှာထိုးဆိုက်သွားပြီး တော်တော်နဲ့ ပြန်မထွက်နိုင်တော့ဘဲမီးရထား ဝန်ထမ်းတွေ စက်ခေါင်းအနီးမှာ ထိုင်ပြီးတစ်စုံတစ်ရာကို စုဝေးတိုင်ပင်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ခရီးသည်တွေလဲ မနေနိုင်တော့ဘဲ ဆူညံဆူညံ အသံပြုပြီးရထားပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြတယ်။ ကြာညိုလဲ ရထားပေါ်မှာ ထိုင်မနေဝံ့တော့ဘဲ ဆင်လိုက်ရတယ်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီးလဲ မသိဘူး။ ရထားစီး ခရီးသည် ထဲက ရွှေတွေကို လူမြင်မကောင်းအောင်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က စက်ခေါင်းအနားကိုသွားပြီး

"ရှင်တို့ ရထား မထွက်သေးဘူးလား၊ ကျုပ်ကနတ်ပွဲမှာ အချောတော်ဆက်ရမှာ၊ နောက်ကျနေပြီ"

လို့ ဆူပူကြိမ်းမောင်း လိုက်တော့ ရထားပျက်လို့ စိတ်ပျက်နေတဲ့ရထား မောင်းသူက

"နတ်ပွဲမှာ အချောတော်ဆက်ဖို့နောက်ကျရင်လဲ ခင်ဗျာဘာသာ သံလမ်းအတိုင်း ဆင်းပြီးလျှောက် ပေတော့၊ မလျှောက်ချင်ရင် ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တော်တွေကို ခေါ်ပြီး မ ခိုင်ပေတော့၊ ရထား ပျက်နေတာ ကျုပ်တို့လဲ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး လို့ဘူကျကျ ဆိုလိုက်တော့ နတ်ကတော် မိန်းမကြီးက မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ပြီး"

"အမလေး...ကိုယ်တော်တွေကိုစော်ကားနေပါလား...ကိုယ်တော်တို့ရေ အမိုက်အမဲလေးကိုခွင့်လွှတ်လိုက်ပါနော်..မလိမ်မိုး မလိမ္မာလေး မို့လို့ပါ"

လို့ တောင်ပန်ပြီး ရထားမောင်းသူကို မကျေမချမ်း မျက်စောင်းထိုး လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ် ပေါ်မှာ ဆင်ထားတဲ့ ရွှေတွေကို ငုံကြည့်ပြီး စိုးရိမ်တကြီးနဲ့

"အမလေး ရထား ပျက်လို့ ဘူတာမှာ ညအိပ်ရရင်တော့ ငါ့ရွှေတွေကို ဆေးပြတိုက် ခံရမှာပဲ.. ဒုက္ခ..ဒုက္ခ"

လို့ညည်းညူ လိုက်တယ်။ ရထားပေါ်မှာ လိုက်ပါလာတဲ့ ခရီးသည် တွေကလည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး ညဉ့်ညူနေကြတယ်။ ကြာညို တစ်ယောက်တည်းသာ ဦးတည်ရာမဲ့ ခရီးသွားသူဖြစ်လို့ မီးရထား ပျက်ခြင်းကို ထူးထူးထွေထွေ မခံစားရဘူး။

ကြာညိုဟာ လူရှင်းတဲ့ ရထားတွဲရဲ့ အနောက်ကိုလျှောက်ခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှာ ရထားနဲ့ အတော်ဝေးတဲ့ ဘူတာရုံက အုတ်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ အသက် ၅၀ ဝန်းကျင် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို သတိပြုမိတယ်။ မိန်းမကြီး ဟာပြောင်းဖူးဖက် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို မီးခိုး ထောင်း ထောင်း ထအောင် ဖွါရှိုက်ရင်း ခရီးသည်တွေနဲ့ မတူကွဲပြားစွာအေးအေးလူလူ ရှိနေတယ်။ မိန်းမကြီးဟာ အညိုရောင်ထဘီနဲ့ အဖြူရောင် အကျ..ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အလွန်ကြီးမားတဲ့ လွယ်အိတ်ကြီး တစ်လုံးကိုလဲ နံဘေးမှာချထားတယ်။ ကြာညိုဟာ ဆူညံပွတ်နေတဲ့ ခရီးသည် တွေကြားမှာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို နေထိုင်တဲ့မိန်းမကြီးကို သဘောကျတာနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကထိုင်ကြည့် နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာဘဲ ဘူတာတဝိုက်မှာ လူရမ်းကား ဖြစ်ဟန်တူတဲ့ လူသုံးယောက်ဟာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့ လွယ်အိတ်ကြီးကို မျက်စိကျသွားတယ်။ ဒါကြောင့် မိန်းမကြီး အနီးကို

လျှောက်သွားပြီး လွယ်အိတ်ကို လုဖို့ကြံရွယ် လိုက်တယ်။ လူရမ်းကားဟာ မိန်းမကြီးရဲ့ လွယ်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲ လုယူဖို့ ကြံစည်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမကြီးက

မထင်မှတ်အောင် မြန်ဆန်တဲ့ အမူအယာနဲ့ လွယ်အိတ်ကိုဆွဲယူ လိုက်ပြီး

"လူမိုက်တွေလား၊ သူခိုးတွေလား...နင်တို့မှာ ခြေလက်မပါဘူးလား၊

ဘာလို့ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မတရားလိုချင်တာလဲ၊ နင်တို့မှာ ခြေလက်မပါဘူးလား၊ ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်စားတတ်ဘူးလား"

လို့ဆိုလိုက်တော့ လူရမ်းတွေဟာ မိန်းမကြီးရဲ့ မထိမဲ့မြင်

အမူအယာကြောင့် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားတယ်။ သူတို့ဟာ ဘူတာတဝိုက်မှာ ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း လုပ်စားနေတာ နှစ်များစွာ ကြာမြင်းနေပြီ၊ အသက်အရွယ်ကြီးရင့် နေတဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ကို အရှုံးပေးရမယ်ဆိုရင် ရာဇဝင် ရိုင်းလိုက်မယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်ရိပ်ပြပြီး မိန်းမကြီး လွယ်အိတ်ကို ရအောင်လုဖို့ ကြံစည်လိုက်တယ်။ မိန်းမကြီးက သက်ပြင်းချပြီး

"နင်တို့က ငါ့ကို စမ်းချင်တယ်ပေါ့၊ မလောက်လေး မလောက်စားနဲ့ စမ်းချင်ရင် နာဖို့သာ ပြင်တော့"

လို့ဆိုပြီး ရှေ့တိုးလာတဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက်ရဲ့ ခြေထောက်ကို

တောင်ဝှေးနဲ့လှမ်းရိုက်လိုက်တယ်။ လူမိုက်ဟာ အားခနဲ အော်ပြီး လဲကျသွားတယ်။

ကျန်လူမိုက်က မိန်းမကြီးကို ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြီး ရိုက်နှစ်ဖို့

ရှေ့တိုးလာတယ်။ မိန်းမကြီး လူမိုက်ရဲ့ နံကြားကို တောင်ဝှေးနဲ့

လှမ်းထောက်လိုက်ပြီး ကျန်လူမိုက်ရဲ့ ခေါင်းကို တောင်ဝှေးနဲ့ဒိုင်းခနဲ

ရိုက်ချလိုက်တယ်။ လူမိုက် နှစ်ယောက်ဟာ အားခနဲ အော်ပြီး မြေပေါ်ကို လဲကျသွား

ပြန်တယ်။ လူမိုက်သုံးယောက်ဟာ မိန်းမ ကြီးရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို မခံနိုင်တော့ဘဲ

အနီးက ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ကြာညိုဟာ မိန်းမကြီးရဲ့

တိုက်ခိုက်မှုကိုသဘောကျသွားပြီး

"ဟားဟား...မိန်းမတစ်ယောက်က လူမိုက်တွေကို ဒီလိုဆော်လိုက်တာ
ကြည့်လို့

ကောင်းလိုက်တာ"

လို့ချီးမွမ်းလိုက်တယ်။ မိန်းမကြီးက ကြာညိုကို ငဲ့စောင်း ကြည့်လိုက်ပြီး

"အလကား အမှိုက်ကလေးတွေပါဟယ်... ဒီကောင်တွေ
ငါ့အကြောင်းမသိလို့ လာစမ်း နေတာ။ သူတို့ မိုက်တာလောက်တော့
ငါအိပ်နေသလောက်ပဲ ရှိတယ်"

လို့ပြောတယ်။

မိန်းမကြီးစကားအရ သူမဟာ နယ်နယ်ရရ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။
ကြာညိုဟာ မိန်းမကြီးကို စပ်စုချင်သွားပြီ

"အဒေါ်ကဘယ်ကလာတာလဲ"

လို့မေးလိုက်တယ်။မိန်းမကြီးက ပြောင်ဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကို
ဖွါရှိုက်လိုက်ပြီး

"ငါဒီနေ့ပဲ သရက်ထောင်က ထွက်လာတာ"

လို့ဆိုလိုက်တော့ ကြာညိုဟာ ထောင်ထွက်ဆိုတဲ့ စကားကြောင့်
မိန်းမကြီးကိုကြောက်ရွံ့သွားတယ်။ မိန်းမကြီးက ကြာညို
အမူအယာကိုကြည့်ပြီးတော့ ရယ်မောလိုက်ပြီး

"ဟဲ့..ငါက ထောင်ထွက် ဆိုတော့ လန့်မသွားပါနဲ့ဟယ်၊ ငါထောင်က
ထွက်လာတာမကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို
မတရားစော်ကားတဲ့သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို သေဒဏ် ပေးခဲ့လို့
အပြစ်ဒဏ်ကျခဲ့တာပါ၊ အခုတော့ သူတော်ကောင်းနတ်ကောင်းမ ဆိုသလို ငါ့ကို

လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ လွတ်ပေးလိုက်ပြီလေ"

လို့ဆိုပြီး ကြာညိုက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းချပြီး

"နင့်ကို ကြည့်ရတာ အိမ်က ထွက်ပြေး လာပုံပေါက်တယ်၊ ဪ အိမ်က ထွက်ပြေးရုံမကဘူး၊ နင့်မှာ မိဘဆွေမျိုးတွေလဲ ရှိပုံမရဘူး"

လို့ဆိုလိုက်တော့ ကြာညိုဟာ မိန်းမကြီး စကားမှန်လွန်းလို့ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

"အဒေါ်က အကြားအမြင် ရနေလို့လား"

လို့ပြန်မေးလိုက်တယ်။ မိန်းမကြီးက ကြာညိုကို ရယ်ကြဲကြဲ ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဒါလေးပြောဖို့ အကြားအမြင် တတ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ နင်ဟာ ခရီးထွက်လာတယ် ဆိုပေမဲ့ လွယ်အိတ်စုတ်လေး တစ်လုံးပဲပါတယ်။ သူများလို ခရီးဆောင် အိတ်တွေဘာတွေ အကျအန မပါဘူး။ နောက်ပြီး လူအများကြားမှာ မနေဘဲ လူအုပ်စုနဲ့ ဝေးရာနေရာမှာ တစ်ကိုယ့်တည်း လာနေကတည်းက နင့်မှာ စိုးရိမ်သောကတွေ ရှိနေပုံရတယ်။ အိမ်က ထွက်ပြေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ရှေ့ဆက်ရမဲ့ ဘဝခရီးအတွက် စိုးရိမ်သောက ပွားတာမထူး ဆန်းပါဘူး"

လို့ပြောလိုက်တော့ ကြာညိုဟာ မိန်းမကြီးစကားကို အလွန် သဘောကျသွားပြီး

"မှန်လိုက်တာရှင် .. ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေ ပြောနိုင်သေးလဲ"

လို့မေးမြန်းလိုက်တယ်။ မိန်းမကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး

ပြောနိုင်တာပေါ့ဟယ်..နင့်ရဲ့ရပ်ရည်ရူပကာ သိမ့်မွေပုံကို ကြည့်ရင် နင်ဟာ ပေတေ လေလွင့် ပြီး ဆိုးသွမ်း မိုက်မဲတဲ့ မိန်းမတော့ ဟုတ်ပုံ မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့

နင့်မှာ မဟုတ်မခံတဲ့ ပေကပ်ကပ် စိတ်လေးတွေ ရှိပုံရတယ်။ ဒီလိုစိတ်မျိုး ရှိတဲ့လူဟာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်မယ့် ဆိုတဲ့ မာန်မာနလေးလဲ ရှိတတ်တယ်။ ဒီမာနလေးကြောင့်ပဲ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ကြတာ များတယ် လို့ပြောလိုက်တယ်။ ကြာညိုဟာ မိန်းမကြီးရဲ့ ခန့်မှန်းချက်တွေ မှန်ကန်လို့ မိန်းမကြီးကို အထင်ကြီး လေးစားသွားတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ မိရထားစက်ပြင်လို့ ပြီးသွားလို့ ဘူတာက ပြန်ထွက်ဖို့ ပြင်တယ်။ မိန်းမကြီးက ကြာညို ပခုံးကိုပုတ်ပြီး

"ငါတို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင် ကုန်တွဲက လိုက်ခဲ့ပါလား"

လို့ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။ ကြာညိုဟာ မိန်းမကြီးကို ခင်မင် ရင်းနှီးသွားလို့ ကုန်တွဲက အတူတူ လိုက်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ မိန်းမကြီးက ကုန်တွဲပေါ်ကို ရောက်တော့

"ငါ့နာမည် ဒေါ်ပွါး လို့ခေါ်တယ်၊ ညည်းနံမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

လို့မေးမြန်းလိုက်တော့ ကြာညိုက သူ့နံမည်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ မိန်းမကြီးက

ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး

"ကြာညိုတဲ့လား အတော် မြန်မာဆန်တဲ့ နံမည်လေးပဲ၊ ကောင်းတယ်ဟေ့"

"ငါတို့တိုင်း ပြည်မှာ အေမိတင် တို့ ဂျော်နီစိန် တို့လို မျိုးမစစ်တဲ့နံမည်တွေ ခေတ်စားနေချိန်မှာ မြန်မာဆန်တဲ့ နံမည်မျိုးကို ငါကြိုက်တယ်၊ ညည်းရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုခရီးဆက်မယ်စိတ်ကူးလဲ"

လို့မေးမြန်းလိုက်တယ်။ ကြာညိုက သက်ပြင်းချပြီး

"လောလောဆယ် ခြေဦးတည်ရာပါပဲ"

လို့ဖြေလိုက်တယ်။ ဒေါ်ပွားက ခေါင်းညိတ်ပြီး

"ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ခြေဦးတည်ရာဆိုတော့ အရာအားလုံးရောက်ပြီး ဖြစ်နေတာပေါ့၊ မသွားမိက ရောက်နှင့်သည် ဆိုတာလိုပေါ့"

လို့ဆိုလိုက်တော့ ကြာညိုက နားမလည်ဟန်နဲ့ ဒေါ်ပွားမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး

"မသွားမိက ရောက်နှင့်သည်ဟုတ်လား"

လို့ဆိုလိုက်တယ်။ ဒေါ်ပွားကခေါင်းညိတ်ပြီး

"မသွားမိက ရောက်နှင့်သည် ဆိုတာ ရှင်းပြလို့ မရဘူး၊ ရှင်းပြလို့ ရရင်လဲ အဓိပ္ပါယ် မပြည့်စုံတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး နင့်ဘဝ နောက်ကြောင်းကို ငါပြောပြပါဦး"

လို့ဆိုလိုက်တော့ ကြာညိုက သက်ပြင်းချပြီး

"ပြောဆိုလဲ ပြောရတာ ပေါ့ အဒေါ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဘဝက ဆိုးဝါးလွန်းပါတယ်၊ နားထောင်း လို့မကောင်းပါဘူး"

လို့ဆိုပြီး အဝေးကို ငေးကြည့်မိတယ်။ အတိတ်ကို တွေးလိုက်တာနဲ့ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေခေါင်းထဲကို အစီအရီ ဝင်ရောက်လာတယ်။

"ကြာညို ဘဝဟာ ဆိုးဝါးလွန်းပါတယ်..ကြာညိုရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဆုံးပါး ပြီးတဲ့နောက် ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေတုန်း ကြာညိုကို ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့ အဒေါ်အပျိုကြီးက လာခေါ်သွားတယ်။ ကြာညိုဟာ အပျိုကြီးရဲ့ ထိမ်းကျောင်းမှု အောက်မှာ ရင်အုပ်မကွာကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ အပျိုကြီးဟာ ကြာညိုကို သမီးရင်း တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး မြို့ကျောင်းမှာ ၇ တန်းအထိ ပညာသင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ ကြာညို ၈တန်းရောက်တဲ့ နှစ်မှာတော့ အပျိုကြီးဟာ

အဖော်ကောင်းတာနဲ့ ရှမ်းပြည်ဘက်ကို ဘုရားဖူးထွက်သွားတယ်။ ဘုရားဖူးထွက်ရင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖူးစာဖက်တွေ့သွားလို့ အပျိုကြီးဘဝက ကျွတ်သွားတယ်။ အပျိုကြီးတို့အဖွဲ့ဟာ ဘုရားဖူးထွက်ရင်း ကံဆိုးစွာနဲ့ ရှမ်းပြည်ဘက်မှာ ဓားပြတိုက်ခံရတယ်။ နောက်တော့ ဓားပြလက်က ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးရင်း ဘဝတူ အညာသားဖိုအောင် နဲ့ ဖူးစာဆုံခဲ့ရ ဖြစ်တယ်။ အညာသား ဖိုးအောင်ဟာ ဆန်ကုန်သည် အလုပ်ကို လုပ်ပြီး အဒေါ်အပျိုကြီး ထက်အသက် ၁၀နှစ်ကျော် ငယ်ရွယ်တယ်။ သူတို့ အိမ်ထောင်ကျတော့ ဖိုးအောင်ဟာ ဆန်ကုန်သည် ဖြစ်ပေမဲ့ နေစရာအိမ် မရှိလို့ အဒေါ်အိမ်ပေါ်တက်နေတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကြာညိုဘဝဟာ လုံခြုံမှု မရှိတော့ဘူး။ ကြာညိုဟာ သွေးမတော် သားမစပ် ယောကျာ်းသား တစ်ယောက်နဲ့ တစ်အိမ်တည်း အတူနေဖို့ မသင့်တော်ဘူး။ အဒေါ်ကိုယ်တိုင်လဲ ဒီအကြောင်းကို စဉ်းစားပြီး ရင်မော နေပုံရတယ်။ ကြာညိုလဲ အဒေါ်အခက်အခဲကို နားလည်စာနာ မိတယ်။"

ဒီအချိန်မှာပဲ ကြာညိုဘဝမှာ ကယ်တင်ရှင် ပေါ်လာတယ်။ အဒေါ်အပျိုကြီးအစ်မ ဒေါ်စိန်တင် ရောက်လာပြီး ကြာညိုကို တောင်ငူမှာ လိုက်နေဖို့ ပြောဆိုတယ်။ ဒေါ်စိန်တင်က တောင်ငူ မြို့လယ်ခေါင်မှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကြာညိုဟာ အဒေါ်အပျိုကြီးနဲ့ ဆက်နေဖို့မသင့် တော်တာနဲ့ ပျော်ရာမှာ မနေဘဲ တော်ရာမှာနေဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကြာညို တောင်ငူကို ရောက်ပြီး ဒေါ်စိန်တင်ရဲ့ ထမင်းဆိုင်မှာ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒေါ်စိန်တင်မှာ ကြာညိုနဲ့ ရွယ်တူ မစိမ်းလဲ့ဆိုတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒေါ်စိန်တင်ဟာ ပညာရေးကို အားမပေးတတ်လို့ သမီးနှစ်ယောက်ကို သေစာရှင်စာပဲသင်ပေးတယ်။ ဒါကြောင့် ၇ တန်းအောင်ပြီး ၈ တန်းတက်မဲ့ ကြာညိုရဲ့ ပညာရေးလဲ ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့တယ်။ ကြာညိုဟာ ရောက်တဲ့ အရပ်မှာ ပျော်အောင်နေဖို့ ကြိုးစားတယ်။

အခန်း (၂)

ဒေါ်စိန်တင် သမီးနဲ့အတူ ထမင်းဆိုင်မှာ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား

ဘဝနဲ့ပျော်ပျော်ကြီး နေထိုင်တယ်။ ဒီလိုနဲ့သုံး နှစ်လောက်ကြာတဲ့ အခါ ကြာညို
ဘဝမှာ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပြန်တယ်။ ဒေါ်စိန်တင်ရဲ့ သမီးကြီး
စိမ်းလဲ့ဟာ ဘုံကထိန်ပွဲမှာ မြို့မ ခေါက်ဆွဲဆိုင်က အကြော်ဆရာ မောင်ဝင်းနဲ့တွေ့ပြီး
တိတ်တခိုး ချစ်သူတွေဖြစ်သွားတယ်။ မောင်ဝင်းဟာ ရိုးသားဟန်ရှိတဲ့ လူပျိုလူလွတ်
တစ်ယောက်ဆိုတော့ စိမ်းလဲ့က မောင်ဝင်းကို ချစ်တဲ့ပြန်ခဲ့တယ်။ ကြာညိုဟာ
မောင်ဝင်းနဲ့ စိမ်းလဲ့ရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်နေတာ သိပေမဲ့ ဒေါ်စိန်တင်ကို မပြောဘဲ
ရေငုံနုတ်ပိတ်နေခဲ့တယ်။

တစ်နေ့တော့ ကြာညိုဟာ ဒေါ်စိန်တင်

ခိုင်းလိုက်လို့မြို့ဦးဆုတောင်းပြည့် စေတီကို ဆွမ်းချိုင့်ပို့ရင် မစိမ်းလဲ့ရဲ့
ချစ်သူမောင်ဝင်းကို ရွာတော်ရှင် နတ်ကွန်းနောက်မှာ မသင်္ကာဗွယ် မြင်တွေ့ရတယ်။
မောင်ဝင်းဟာ နတ်ကွန်းနောက်မှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နဲ့ တိတ်တခိုး
ချိန်းတွေးနေတယ်။ မောင်ဝင်းဟာ သူစိမ်းမိန်းမရဲ့ ပခုံးကိုဖက်ပြီး
တီးတိုးပြောဆိုနေတယ်။ ကြာညိုဟာ မောင်ဝင်းရဲ့ အပြုအမူကို မသင်္ကာလို့
ချောင်းမြောင်း နားထောင် လိုက်တော့ မမျှော်လင့်ဘဲ မောင်ဝင်းရဲ့
လျှို့ဝှက်နောက်ကြောင်းကို သိခဲ့ရတယ်။ တကယ်တော့ မောင်ဝင်းဟာ လူပျိုလူလွတ်
တစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ အညာမှာ ပြစ်မှု ကျူးလွန်ပြီး သူတို့အရပ်မှာ
လာတိမ်းရှောင်နေကြောင်း သိခဲ့ရတယ်။

ကြာညိုဟာ မောင်ဝင်းရဲ့ တိတ်တခိုး နောက်ကြောင်းကို မစိမ်းလဲ့
သိအောင် ပြောပြလိုက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ မစိမ်းလဲ့ဟာ ကြာညို စကားကို အသိအမှတ်

မပြုဘဲ

"နင် မဟုတ်တာတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ ကိုမောင်ဝင်းလို ရိုးသားတဲ့လူက ဘယ်ကမယား ရှိရမှာလဲ၊ ဘာပြစ်မှုမှ မကျူးလွန်ဘူး"

လို့ပြောတယ်။ ကြာညိုက မစိမ်းလဲ့ရဲ့ မိုက်လုံးကြီးပုံကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

"ကြာညိုနားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရတာ ပါ။ ကိုမောင်ဝင်းမှာ မိန်းမ ရှိရုံမကဘူး၊ ပြစ်မှုလဲ ကျူးလွန် ထားသေးတယ်၊ စိမ်းလဲ့ သူ့ကို မြန်မြန်အဆက်ဖြတ် လိုက်ပါတော့"

လို့ပြောလိုက်တယ်။ မစိမ်းလဲ့က ကြာညိုစကားကို နားမဝင်ဘဲ

"ဒီမှာ ကြာညို..ကောလဟာလတွေ လာပြောပြီး ငါတို့အချစ်ကို ခွဲမယ်မကြံနဲ့၊ ဘယ်သူစကားမှ ငါနားမဝင်းဘူး၊ နင့်စကားကိုလဲ ငါမယုံဘူး"

လို့ဆိုပြီး လူလိမ် မောင်ဝင်းနဲ့ အဆက်မဖြတ်ဘဲ ရှေ့ဆက်တိုးလို့နေတယ်။ ကြာညိုဟာ အချစ်ဒီရေတက်နေတဲ့ မစိမ်းလဲ့ကို တားဆီးလို့ မရတဲ့အတွက် ဒေါ်စိန်တင်ကို ဖွင့်ပြောဖို့ ကြံစည်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် မစိမ်းလဲ့ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ခေါ်ပြီး

"လူလိမ်မောင်ဝင်းကိုအဆက်မဖြတ်ဘဲ ရှေ့ဆက်တိုးနေရင် ဒေါ်ကြီးကို ကျွန်မတိုင်ပြောလိုက် တော့မယ် နော်လို့"

သတိပေးလိုက်တယ်။ မစိမ်းလဲ့ဟာ ကြာညိုရဲ့ စေတနာ စကားကို နားမဝင်ဘဲ

"ဒီမှာ နင်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စ ဝင်မပါပါနဲ့လို့ ငါ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ၊ ဒီကိစ္စကို ကိုမောင်ဝင်းနဲ့ ငါရှင်းပြီးပြီ။ နင်နားကြားလွဲနေတာဟဲ့။ ကိုမောင်ဝင်းနဲ့ လာတွေ့တဲ့မိန်းမဆိုတာ အညာက သူ့အစ်မဟဲ့"

လို့ဆိုလိုက်တယ်။ ကြာညိုဟာ မောင်ဝင်း လိမ်ညာလှည့်ဖြားမှုကို ရိပ်စားမိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ခေါင်းခါယမ်းပြီး

"စိမ်းလဲ့ နင် အလိမ်ခံရတာ သေချာနေပြီ လူလိမ်မောင်ဝင်းနဲ့ သူမိန်းမ တိတ်တိတ်ပုန်း ချိန်းတွေ့ပြီး ပြောနေတာကို ကျွန်မ သေသေချာချာ ကြားလိုက်ရတယ်"

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာညိုစကားကို မစိမ်းလဲ့က နားမဝင်ဘဲ

"အို...နင့်စကားကို ငါမယုံဘူး၊ ကိုမောင်ဝင်း အကြောင်းကိုလဲ အမေ့ကို ပြောစရာမလိုဘူး .. နားလည်လား"

လို့သတိပေးလိုက်တယ်။

ကြာညိုဟာ မစိမ်းလဲ့ တားဆီးထားပေမဲ့ သူဟာ ဒေါ်စိန်တင်ရဲ့ မွေးစားသမီး တစ်ယောက်လိုဖြစ်နေတာကြောင့် ဒေါ်စိန်တင်ကို ဖွင့်ပြောသင့်တယ်လို့ ယူဆပြီး လူလိမ်မောင်ဝင်း အကြောင်းကို ဒေါ်စိန်တင် သိအောင် ပြောပြ လိုက်တယ်။ ဒေါ်စိန်တင်ဟာ မစိမ်းလဲ့ရဲ့ မိုက်မဲပုံကို ကြားသိတဲ့အခါ ဒေါသပုန်ထပြီး သူသမီးကို ခေါ်ယူကြိမ်းမောင်းတယ်။ မစိမ်းလဲ့ဟာ မိခင်စကားကို အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်ပြီး ကြာညိုကို မကျေမနပ် အော်ဟစ်ပြောဆိုခဲ့တယ်။

"နင့်လို သခင်အပေါ်သစ္စာရှိတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ကို မွေးမိတာ ငါတို့အမှားပဲ"

လို့ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောခဲ့တယ်။ ကြာညိုဟာ သူမကို ခွေးနဲ့ နှိုင်းတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားပေမဲ့

"ဒီမှာ...စိမ်းလဲ့ စိမ်းလဲ့တို့ ကျေးဇူးကြာညိုအပေါ်မှာ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် စိမ်းလဲ့ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်အောင် ကြာညို အမုန်းခံပြီး ပြောရတာ ပါ။

စိမ်းလဲ့တစ်နေ့ ကြာညို စေတနာကို နားလည်လိမ့်မယ်"

လို့ပြောလိုက်တော့ ချစ်စိတ်မွန်းနေတဲ့ မစိမ်းလဲ့က လက်မခံဘဲ ဒေါသတကြီးနဲ့

"ဘယ်တော့မှ နားမလည်ဘူး ကောင်မ.. နင်ဟာ သားရေးပေါ်အိပ်သားရေပေါ်စားတဲကောင်မ၊ နင့်လိုကောင်းမမျိုးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်မိတာ ဖွတ်တက်တာထက် ဆိုးတယ်"

လို့ ဒေါသတကြီး ပြောဆိုတယ်။ ကြာညိုဟာ အချစ်စိတ်မွန်နေတဲ့ မစိမ်းလဲ့ကိုအပြစ်မမြင်ခဲ့ဘူး။ သူမ စေတနာကို တစ်နေ့နေ့ နားလည်မယ်လို့ပဲ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်မှာ အတူတူ ဈေးရောင်းရင်း မစိမ်းလဲ့ရဲ့ ရန်လိုမှန်းထားခြင်းကို မကြာခဏ ခံနေရတော့ စိတ်ဆင်ရဲ့ခြင်း ကြီးစွာ ခံစားရတယ်။ ဒေါ်စိန်တင် တို့နဲ့အတူ နေထိုင်းခြင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် နောင်တရမိတယ်။ နောက်ဆုံး ကြာညိုဟာ သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ အဆုံးမှာ ဒေါ်စိန်တင်ကို ခွင့်ပန်ပြီး မြို့ကို ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒေါ်စိန်တင်ဟာ သမီးဖြစ်သူရဲ့ ပယောဂကြောင့် ကြာညို ပြန်တော့မယ်ဆိုတာ မရိပ်စားမိဘူး။ ကြာညိုကိုချောမော့ပြီး ဆိုင်မှာဆက်နေဖို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာညိုက လက်မခံတော့ဘဲ ဒေါ်စိန်တင်ကို ရှိခိုးကန်တော့ပြီး တောင်ငူမြို့က ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒေါ်စိန်တင်ရဲ့ ကျေးဇူးကိုတော့ ကြာညို တစ်သက်လုံး မမေ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖိနှိမ်မှုတွေကို ခေါင်းငုံ့ မခံနိုင်ဘူးလေ။

ကြာညိုဟာ ဇာတိရပ်မြေ မြို့ကလေးကို ပြန်ခဲ့တယ်။ အဒေါ်အပျိုကြီးဟာ ကြာညိုပြန်လာတာကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုခဲ့တယ်။ အဒေါ်ယောက်ျား ဖိုးအောင်ကတော့ ကြာညိုကို ရင်ရင်နှီးနှီး မဆက်ဆံဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေတယ်။ အဒေါ်အပျိုကြီးက ယောကျ်ားဖြစ်သူရဲ့ အနေရိုးပုံကို ဂုဏ်ယူဟန်နဲ့

"ငါယောကျ်ားက အနေအထိုင် သိပ်ရိုးတာဟဲ့၊ သူကို မသိရင် ဆန်ကုန်သည် လို့တောင် မထင်ရဘူး၊ သိပ်အေးတယ်"

လို့ဂုဏ်ယူပြီး ပြောလေ့ရှိတယ်။ ကြာညိုဟာ ဆန်ကုန်သည် ဖိုးအောင်ရဲ့ အနေရိုးပုံကိုကြည့်ပြီး ဖိုးအောင်ကို အထင်သေးမိတာ နောင်တရတယ်။ အစကတည်းက ဖိုးအောင်ကို လူရိုးကြီးမှန်းသိရင် မြို့က ခွါမသွားပါဘူးလို့ တွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူရိုး သချိုင်းကုန်းမှာပဲ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဖိုးအောင်ဟာ ဇာတိရပ်ကို မကြာမီ မြင်တွေ့ခွင့်ရတယ်။ တစ်နေ့တော့ အဒေါ်ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်ကြီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လို့ အနီးဆုံးမြို့က ဆေးရုံကို တင်ရတယ်။ အဒေါ်ဟာ သူကိုယ်တိုင် ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အရေးမို့ ကြာညိုကို အဖော်ခေါ်ပြီး ဆေးရုံကို လိုက်သွားခဲ့တယ်။ ဆေးရုံအနီးက အဒေါ်ရဲ့ မိတ်ဆွေအိမ်မှာ တစ်ညတည်းပြီးတော့ အဒေါ်နဲ့အတူ အဖော်တွေ ရောက်လာတာနဲ့ အဒေါ်ကကြာညို့ကို အိမ်ပြန်ခိုင်းတယ်။ အဒေါ် ယောကျ်ားဖိုးအောင်ဟာ ဆန်ကုန်သည် အလုပ်နဲ့ ခရီးထွက်နေချိန်မို့ အိမ်မှာ လူစောင့် မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကြာညို့အိမ်ကိုရောက်တော့ အိမ်မှာ လူသူတစ်ဦးတစ်ယောက် မျှ မရှိဘူး။ အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ညစာစားဖို့ ထမင်းတစ်အိုးတည်ပြီး ကြောင်အိမ်ထဲက ငါးရံခြောက် တစ်ပြားကို မီးဖုတ်ပြီး ဆီဆမ်းလိုက်တယ်။ ကြာညို့ဟာ ဗိုက်ဆာလာတာနဲ့ ထမင်းစားဖို့ ပြင်နေတုန်း

ခြံတံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ အဒေါ်ယောကျ်ားဖိုးအောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဖိုးအောင် ခါတိုင်းဆို တစ်ရက်နှစ်ရက်နဲ့ ပြန်လာလေ့မရှိဘူး။ ကြာညို့ အံ့သြရင်း ကြည့်နေတုန်း ဖိုးအောင် အိမ်ထဲကို ဝင်းလာပြီး

"ဟဲ့..ကောင်မလေး..ဘာကြောင့်ကြည့်နေတာလဲ၊ ငါမိန်းမဘယ်သွားလဲ"

လို့မေးတယ်။ ကြာညို့က

"မြို့ဦးကျောင်းက ဆရာတော်ကြီး ရုတ်တရက် မူးမေ့ လဲသွားလို့ တစ်ဖက်မြို့က ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်။လအဲဒီ မှာ အဒေါ်ရောက်နေတယ်"

လို့ဆိုလိုက်တော့ ဖိုးအောင်က စုတ်တသတ်သတ်နဲ့

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ"

လို့ရေရွတ်ပြီး ရေးချိုးဖို့ ခြံထဲကို ဆင်းသွားတယ်။ ကြာညိုဟာ ဖိုးအောင် နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး

"ဒီနေ့ည ဦးဖိုးအောင်နဲ့ ငါနှစ်ယောက်တည်း အိပ်လို့ သင့်တော်ပါ့မလား၊ တစ်ဖက်အိမ်က စန်းစန်းတို့ အိမ်မှာ သွားအိပ်ရင် ကောင်းမလား"

လို့တွေးမိတယ်။ ခဏကြာတော့ ဖိုးအောင် ရေချိုးပြီး တက်လာလို့ ကြာညိုက

"ဦးလေးထမင်းစားရင် ကြာညို ညစာ ပြင်ထားလိုက်မယ်၊ဟင်းတော့ ထွေထွေထူးထူး မရှိဘူး၊ ငါးရံခြောက်ဖုတ်ပဲ ရှိတယ်၊ဒီနေ့က ဟင်းမချက်နိုင်ဘူး၊ ဦးလေး စားမယ် ဆိုရင်ဘဲဥဟင်း ချက်လိုက်ရမလား"

လို့မေးလိုက်တယ်။ ဖိုးအောင်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး

"ငါ မကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေ ချည်းပါလား..နေ..နေ တရုတ်အရောင်းဆိုင်ကခေါက်ဆွဲကြော်ပဲ သွားစားတော့မယ်"

ဆိုပြီး အိမ်ထဲကထွက်သွားတယ်။

ကြာညိုဟာ ဖိုးအောင် ညစာစားပြီး ပြန်လာရင် စန်းစန်းတို့အိမ် သွားအိပ်မယ်ဆိုပြီး လွယ်အိတ်လေးထဲကို အဝတ်အစား တစ်စုံထည့်ပြီး အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပစ်ပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေတယ်။ ဖိုးအောင်ကို အတန်ကြာအောင် စောင့်နေတဲ့အထိ ရောက်မလာတဲ့အတွက် ကြာညိုဟာ ကွပ်ပစ်လေးပေါ်မှာ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ကြာညို အိပ်ပျော်သွားပြီး ခဏကြာတော့ သူခန္ဓာကိုယ်ကို

တစ်စုံတစ်ယောက်က လှုပ်နှိုးတယ်လိုက်လို့ အိပ်ရာက လန့်နိုးလာတယ်။ ကြာညို အိပ်ယာနိုးလို့ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို လှုပ်နှိုးတဲ့သူက ဖိုးအောင်ဖြစ်နေတယ်။ ဖိုးအောင်ကိုယ်က အရက်နဲ့တွေ့ နံဟောင်နေတယ်။ ဖိုးအောင်က

"ဟဲ့ ကောင်မလေးထ...ထဲအိမ်ထဲကိုဝင်အိပ်"

လို့ပြောတယ်။ ကြာညိုဟာ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေတာနဲ့ သူငယ်ချင်း စမ်းစမ်းအိမ်မှာ သွားအိပ်မယ်ဆိုတာ မေ့လျော့သွားတယ်။ ဒါကြောင့် အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့တယ်။ ကြာညို အိပ်ပျော်သွားပြီး ခဏအကြာမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖိမိတယ်လို့ ခံစားရလို့ လန့်နိုးသွားတော့ သူ့အခန်းထဲကို ဖိုးအောင် ရောက်လာပြီးနမ်းရှုံ့ဖို့ ကြိုးစားနေတာသိရတယ်။ ကြာညိုဟာ အထိတ်တလန့်နဲ့ အော်ဟစ်ပြီး ရုန်းကန်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖိုးအောင်ရဲ့ ခွန်အားက သာလွန်းလို့ ရေတိမ်နစ်လုဆဲဆဲမှာ

"ကယ်ကြပါဦးရှင်"

လို့အော်ဟစ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကူအညီ တောင်းဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ ဖိုးအောင်က ကြာညိုပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့က

"ကြာညို..ကြာညို" လို့ဆိုတဲ့ အဒေါ်ရဲ့ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဖိုးအောင်ဟာ အဒေါ်အသံကို ကြားတာနဲ့ ကြာညိုကိုယ်ပေါ်က ခွါပြီး အခန်းထဲက ထွက်ပြေးတယ်။ ကြာညိုဟာ ဖိုးအောင်ရဲ့ ယုတ်မာပုံကို အဒေါ်သိအောင် ပြောပြဖို့ကြံစည်လိုက်တယ်။ အဒေါ်က ကြာညိုကို မြင်တော့

"အမလေး...အိပ်လိုက်တာ ကြာညိုရယ်..ဆရာတော်ရဲ့ မယ်တော်တွေလဲ ရောက်လာလို့ ညဉ့်ကို စိတ်မချတာနဲ့ ပြန်လာတာ"

လို့ပြောတယ်။ ကြာညိုဟာ အခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ အဒေါ်ကို ကြည့်ပြီး သူမရဲ့ သာယာနေတဲ့ဘဝကို မဖျက်ဆီးချင်တာနဲ့ ရေငုံနုတ်ပိတ်ပြီး နေခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာ ကိုယ်က ဧည့်သည်ဆိုတာ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရမှာပေါ့

လို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ကြာညိုဟာ အဒေါ်နဲ့ခွဲခွဲဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့တယ်။
အဒေါ်နဲ့ ဆက်နေရင် လူယုတ်မာဖိုးအောင်ရဲ့ ရန်ကိုလဲ ဂရုစိုက် ရဦးမယ်။
ရှေ့ဆက်ပြီး ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက် ရတော့မယ်။ ဘဝဆိုတာ ပန်းခင်းလမ်း
မဟုတ်ဘူး။ ဆူးတွေ အပြည့် ခင်းထားတဲ့ လမ်းဆိုတာ ကြာညို နားလည်ခဲ့ပြီ။
ဒီအချိန်ကစပြီး ကြာညိုရဲ့ ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲခဲ့တာ ပါပဲ။

ဒေါ်ပွားကကြာညို့ ဘဝနောက်ကြောင်းကို အစအဆုံး
နားထောင်ပြီးတော့ ကရုဏာသက်ဟန်နဲ့

" ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ ဘဝပါလားဟယ်၊ ညဉ့်သွားစရာ မရှိရင် ငါနဲ့
လိုက်ခဲ့ပါလား "

လို့ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။ ကြာညို့က သက်ပြင်းချပြီး

"ကျွန်မ မြို့က ထွက်လာကတည်းက ခြေဦးတည်ရာဆိုပြီး
ထွက်လာခဲ့တာပါ။ သွားစရာ နေရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ အဒေါ်က
ဘာအလုပ်လုပ်ထားလဲ "

လို့မေးမြန်းလိုက်တယ်။ ဒေါ်ပွားက သက်ပြင်းချပြီး

"ငါအလုပ်က လူတစ်ယောက်နောက်ကို မတွေ့တွေ့အောင်
လိုက်ရှာတဲ့အလုပ်။ ဒီကောင်ဟာ အလွန် ရိုးသားတဲ့ မိသားစုလေး တစ်စုကို
ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး ဘဝပျက်အောင်

လုပ်ခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာကောင်၊ သူ့ကိုတွေရင် သဘာဝ လောကကြီး
ကိုယ်စား အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရမယ် "

လို့ဆိုလိုက်တော့ကြာညို့က ဒေါ်ပွားကို နာသမလည်းဟန်နဲ့ ကြည့်ပြီး

ဘယ်လို အပြစ်ဒဏ်ခတ်မှာလဲလို့မေးမြန်းလိုက်တယ်။ဒေါ်ပွားက "

"ဒီကောင့်အတွက် အပြစ်ဒဏ်က သေဒဏ်ပဲ "

လိုဆိုလိုက်တယ်။ ကြာညိုဟာ ဒေါ်ပွားအဖြေကြောင့်

မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...ဒီမိန်းမကြီးက

ဒုစရိုက်သမားကြီးပဲ..လူတစ်ယောက် အသက်ကို သွေးအေးအေးနဲ့ သတ်မလို့ ဆိုပါလား..သူနဲ့ ပေါင်းသင်းလို့ မဖြစ်ပါဘူး..လောကနီတိမှာ.ပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့သည် ဆင်းရဲဒုက္ခ ကြုံသော်လည်း မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ကို လက်မခံ။ အကျင့်သီလကို စောင့်ထိမ်းကြ ကုန်၏ ...လို့ဆိုထားတယ်။
ဒီမိန်းမကြီးကိုဝေးဝေးရှောင်ရမယ်

လို့တွေးလိုက်တယ်။ ဒေါ်ပွားက ကြာညိုရဲ့ အမူအယာကို ကြည့်ပြီး

လောကနီတိနဲ့ ဆင်ခြင်ကြည့်ပြီး ဒီမိန်းမကြီးကို ဝေးဝေးရှောင်ရမယ်လို့ ဆိုတာလား၊ လူမှာ ပင်ကိုယ်စွမ်းအားက အရေးကြီးဆုံးပဲဟဲ့၊ ပင်ကိုယ်စွမ်းအားက လက်မခံတဲ့သူကို ဘယ်လို လူမျိုးကမှ ပြောင်းလဲအောင် လုပ်လို့မရဘူး။ နင့်မှာ မိန်းမပျက် ဖြစ်နိုင်တဲ့ ပင်ကိုယ်စွမ်းအား မပါရင် နင့်ကိုငါ မိန်းမပျက် ဖြစ်အောင် လုပ်လို့မရဘူး။ ဥပမာ ယောက်ျားလေးတွေ စတာနောက်တာ ခံချင်တဲ့ ခပ်ထထမိန်းမတစ်ယောက်ကိုကြည့်၊ ယောက်ျားလေးက စပြီး နောက်ပြီ ဆိုရင် သူ့ရဲ့ ပင်ကိုယ်စွမ်းအားက စချင် နောင်ချင်အောင် ပြုပြင် ပြောင်းလဲထားလို့ပဲ။ နင့်ရဲ့ ပင်ကိုယ်စွမ်းအားက ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ အစအနောက်ကို ခံချင်နေရင် ဘယ်လောက်ပဲ ဣန္ဒြေရအောင် နေနေအစအနောက် ခံရမှာပဲ၊ နင့်ရဲ့ ပင်ကိုယ်စွမ်းအားက အစအနောက် မခံချင်ရင် ဘယ်ယောက်ျားမှ မစဝံ ဘူးဟဲ့၊ နင့် ငါစကားကို လက်မခံချင်ဘူး မဟုတ်လား။ နင့်မှာ လောက အတွေ့ အကြုံ မစုံသေးတော့ ဘယ် လက်ခံချင်ဦးမလဲ။

လောကမှာ လူတွေ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကောင်းခြင်း ဆိုးခြင်း ဆိုတာ သတ်မှတ်ချက် တစ်ခုပါပဲဟယ်။ လယ်သမားတွေ ဘက်က ရပ်တည်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာစံဟာ ငါတို့ ဘက်က ကြည့်ရင် မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့ဟယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေ ဘက်က ကြည့်ရင် သူပုနီကြီးလိုပဲ မြင်တယ်လို့ပြောရင်းအနီးက

ထမင်း တစ်ထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး

"ငါ ထမင်းထုပ် နှစ်ထုပ် ဝယ်ထားတယ်..ရှေ့..ညည်း တစ်ထုပ်စား"

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ကြာညိုက ထမင်းထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း

"ဒုက္ခပါပဲ၊ သူပေးတဲ့ ထမင်းထုပ်ကို စားပြီး လူဆိုးလူမိုက် လုပ်ခိုင်းမလား မသိဘူး"

လို့တွေးပြီး ထမင်းထုပ်ကို မဝံ့မရဲ ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒေါ်ပွားက ကြာညို အပြုအမူ ကြည့်ပြီး ရယ်မောလိုက်ရင်း

"ငါကျွေးတဲ့ ထမင်းထုပ် စားပြီးရင် နင်လူဆိုး မလုပ်ရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့နင်ငါ့ကို အကူအညီ တစ်ခုပေးရမယ်"

လို့ပြောတယ်။ ကြာညိုက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

"ဘယ်လို အကူအညီလဲ"

လို့မေးမြန်းလိုက်တယ်။ ဒေါ်ပွားက

"ငါဟာ ဌေးဦး ဆိုတဲ့ လူယုတ်မာ တစ်ယောက်ကို မြန်မာပြည်အနှံ လိုက်ရှာ နေတာဟဲ့။ ဒီကောင်ဟာ မိန်းကလေး တော်တော်များများကို ဖျက်ဆီးထားတယ်။ ငါ့ အချစ်ဆုံး တူမဟာ သူ့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံး စီရင် သွားခဲ့တယ်...ဒါကြောင့် ဒီကောင် အရိပ်အယောင်ကိုတွေ့ရင် သတင်းစာထဲကနေ ငါသိအောင် အကြောင်းကြားပေး။ ငါသတင်းစာတွေ စောင့်ဖတ်နေမယ်"

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ကြာညိုက ခေါင်းညိတ်ပြီး

"နှမချင်း မစာနာတဲ့ သူတွေကို ကျွန်မသိပ်မုန်းတယ်၊ စိတ်ချ ဌေးဦး သတင်းကို ရရင်ဆက်ဆက် အကြောင်းကြားမယ်"

လို့ပြောလိုက်တယ်။

XXXXXXXXXX